

1

Daar heb je die maan weer, zwaar en laag in de tropische nacht geslingerd, luidkeels roepend in een gestolde hemel, die die goeie ouwe stem uit de schaduwen, de Zwarte Ruiters, knus genesteld op de achterbank van de Dodge-gezinswagen van Dexters hypothetische ziel, huiverend de oren doet spitsen.

Die schurk van een maan, die luidruchtige, verlekkerd loerende Lucifer, die vanuit de lege hemel roept tot de duistere harten van de nachtmonsters daar beneden, en hen wegroept naar hun dartele speelweiden. Sterker nog, hij roept naar het monster recht voor me, achter de oleander, met tijgerstrepen van het tussen de bladeren door schijnende maanlicht, al zijn zintuigen op scherp terwijl hij op het juiste moment zit te wachten om uit de schaduwen tevoorschijn te springen. Het is Dexter in het Donker die luistert naar de gefluisterde zinspelingen die ademloos over mijn beschaduwde schuilplaats worden uitgestort.

Mijn dierbare, duistere tweede ik spoort me aan om toe te slaan – nu – en mijn maanverlichte hoektanden in het o zo kwetsbare vlees achter de heg te laten zinken. Maar de tijd is nog niet rijp en dus wacht ik, kijk ik behoedzaam toe hoe mijn nietsvermoedende slachtoffer langs kruipt, met wijd open ogen, wetend dat iets hem gadeslaat maar niet beseffend dat ik h er ben, op nog geen meter van hem af in de heg. Ik zou er gemakkelijk uit kunnen glippen, als het meslemmet dat ik ben, en mijn wonderlijke toverkunsten vertonen – maar ik wacht, verdacht maar ongezien.

Het ene lange, heimelijke ogenblik glijdt zachtjes in het andere over en ik wacht nog steeds op het juiste moment; de sprong, de uitgestrekte arm, de koude verrukking als ik zie dat de doodsangst zich over het gezicht van mijn slachtoffer verspreidt...

Maar nee. Er klopt iets niet.

En nu is het Dexters beurt om misselijkmakende blikken in zijn rug te voelen prikken, de siddering van de angst naarmate ik er zekerder van word dat ik nu zélf achtervolgd word. Een andere nachtsluiper voelt het bitse innerlijk geleuter terwijl hij mij ergens dichtbij in de gaten houdt – en die gedachte staat me helemaal niet aan.

Als een donderslagje komt de vrolijke hand uit het niets tevoorschijn en landt verblindend snel op mij, en ik zie nog net de glanzende tanden van een negenjarig buurjongetje. ‘Hebbes! Een, twee, drie, Dexter is ’m!’ En met de wilde snelheid van de jeugd is de rest er ook, ze giechelen uitgelaten en jouwen me uit, terwijl ik vernederd in de bosjes sta. Het is voorbij. De zesjarige Cody staart me aan, teleurgesteld, alsof Dexter de Nachtgod zijn hogepriester in de steek heeft gelaten. Astor, zijn negenjarige zusje, doet mee met het gejoel van de kinderen voordat ze zich opnieuw in het donker verspreiden, naar nieuwe en ingewikkelder schuilplaatsen, mij geheel alleen met mijn schaamte achterlatend.

Dexter is af. En nu is Dexter ’m. Alweer.

Je vraagt je wellicht af hoe dat kan? Waardoor is Dexters nachtelijke jacht tot zoiets gereduceerd? Eerder was er altijd wel een schuw geschift roofdier dat de heel speciale aandacht van de schuw geschifte Dexter kon verwachten – en hier ben ik dan, besluip ik een leeg ravioliblikje dat aan niets anders schuldig is dan een milde saus. Hier ben ik dan, verspil ik kostbare tijd aan het verliezen van een spel dat ik sinds mijn tiende niet meer heb gespeeld. Erger nog, ik ben ’m.

‘Een. Twee. Drie,’ roep ik, als altijd de rechtvaardige en eerlijke spelletjesman.

Hoe kan dit? Hoe kan Dexter de Demon het gewicht van die maan voelen en niet midden tussen de ingewanden zitten, terwijl hij plakje voor plakje het leven uit iemand wegsnijdt die absoluut het lemmet van Dexters scherpe oordeelsvermogen moet voelen? Hoe is het mogelijk dat in een nacht als deze de Koude Wreker geen ritje met de Zwarte Ruiter wil maken?

‘Vier. Vijf. Zes.’

Harry, mijn wijze pleegvader, had mij onderwezen in het wankle evenwicht tussen Noodzaak en Mes. Hij had zich ontfermd over een jongen in wie hij de onstuitbare noodzaak tot doden herkende – daar was niets aan te doen – en Harry had hem omgevormd tot een man die alleen moordenaars doodde; Dexter de non-bloed-

hond, die zich achter een schijnbaar menselijk gezicht verschool en de echt gemene seriemoordenaars opspoorde, die zonder gedragscode moordden. En ik zou een van hen zijn geweest als het Plan Harry er niet was geweest. Er zijn er genoeg die het verdienen, Dexter, had mijn geweldige politieagent-pleegvader gezegd.

‘Zeven. Acht. Negen.’

Hij had me geleerd hoe ik die speciale speelkameraadjes moest vinden, hoe ik me ervan moest verzekeren dat ze een bezoekje van mij en mijn Zwarte Ruiters verdienden. En beter nog, hij had me geleerd hoe ik ermee kon weggelopen, zoals alleen een politieagent dat kon. Hij had me geholpen om een geloofwaardig schuilhol van mijn leven te maken en erop gehamerd dat ik altijd in het plaatje moest blijven passen, in alles niet-aflatend normaal moest zijn.

En zo had ik dus geleerd om me netjes te kleden, te lachen en mijn tanden te poetsen. Ik was een perfecte namaakmens geworden die dezelfde stomme en zinloze dingen zei als alle andere mensen de hele dag door tegen elkaar zeiden. Niemand had er een idee van wat er achter mijn perfecte imitatieglimlach schuilging. Niemand, behalve mijn pleegzus Deborah natuurlijk, maar zij was me gaandeweg in mijn ware gedaante gaan accepteren. Ik had tenslotte veel erger kunnen zijn. Ik had een gruwelijk geschift monster kunnen zijn geweest dat in het wilde weg doodde en bergen rottend vlees in mijn kielzog achterliet. Maar in plaats daarvan stond ik aan de kant van de waarheid, rechtvaardigheid en de Amerikaanse manier van doen. Natuurlijk nog altijd een monster, maar na afloop ruimde ik netjes mijn rommel op en ik was óns monster, gekleed in rood-wit-blauwe, honderd procent synthetische, deugd. En in die nachten waarin de maan het luidruchtigst is, spoor ik de anderen op, zij die jagen op de onschuldigen en de regels aan hun laars lappen, en ik zorg dat ze in kleine, zorgvuldig ingepakte stukjes verdwijnen.

Dit elegante recept had gedurende vele gelukkige jaren van onmenselijkheid uitstekend gewerkt. Tussen de afspraken met mijn speelkameraadjes door leidde ik een volmaakt doorsneeleven op een uitdrukkelijke doorsnee-flat. Ik kwam nooit te laat op mijn werk, maakte de juiste grappen met mijn collega's en was in alles wat ik deed dienstbaar en discreet, precies zoals Harry me had geleerd. Mijn leven als androïde was netjes, in balans en vervulde een werkelijk bevrijdende sociale waarde.

Tot nu. Op de een of andere manier speelde ik op een precies

goede avond verstoppertje met een kudde kinderen in plaats van dat ik met een zorgvuldig uitgekozen vriend Hak de Hakker speelde. En straks, als het spel voorbij was, zou ik Cody en Astor naar het huis van hun moeder Rita brengen, en zou ze me een blikje bier geven, de kinderen onder de wol stoppen en naast me op de bank komen zitten.

Hoe kon dit? Ging de Zwarte Ruiters soms langzamerhand met vervroegd pensioen? Was Dexter week geworden? Was ik op de een of andere manier in de lange, donkere gang de hoek omgegaan en er aan de verkeerde kant als Dexter de Degelijke uit gekomen? Zou ik ooit nog die ene druppel bloed op dat keurige glasplaatje leggen, zoals ik altijd deed – mijn jachttrofee?

‘Tien, wie niet weg is, is gezien! Ik kom!’

Ja, inderdaad. Ik kwam.

Maar tot wat?

Het was natuurlijk allemaal begonnen met brigadier Doakes. Iedere superheld moet een aartsvijand hebben en hij was de mijne. Ik had hem absoluut niets aangedaan, maar toch had hij de jacht op me geopend, bestookte me en hield me van mijn mooie werk af. Mij en mijn schaduw. En het ironische was: ik was een hardwerkende bloedspatpatroonanalist bij precies hetzelfde politiekorps als waar hij werkte, we zaten in hetzelfde team. Was het wel rechtvaardig dat hij me zo achtervolgde, alleen maar omdat ik zo nu en dan graag wat bijkluste?

Ik kende brigadier Doakes veel beter dan ik eigenlijk wilde, veel beter dan alleen van onze werkrelatie. Ik wilde per se meer over hem te weten te komen, om één simpele reden: hij had me nooit gemogen, ondanks het feit dat ik er prat op ga dat ik ongelooflijk charmant en opgewekt ben. Maar het was bijna alsof Doakes doorhad dat het allemaal nep was; al mijn zelfgemaakte hartelijkheid ketste op hem af als junikevers op een voorruit.

Daardoor werd ik uiteraard nieuwsgierig. Ik bedoel, echt, wat voor soort mens kon nou een hekel aan me hebben? Ik deed dus een beetje speurwerk en ontdekte het. Het soort mens dat een hekel aan Monterey Dexter kon hebben was een achtenveertigjarige Afro-Amerikaan, en houder van het bankdrukrecord van de afdeling. Volgens de losse roddels die ik had opgevangen was hij een legervertaan en sinds zijn komst op onze afdeling was hij betrokken ge-

weest bij verschillende fatale schietpartijen die door Interne Zaken allemaal als rechtmatig waren beoordeeld.

Maar nog belangrijker was dat ik uit eerste hand had ontdekt dat zich ergens achter de diepe woede, die altijd in zijn ogen smeulde, een gniffelende echo schuilhield van mijn eigen Zwarte Ruiters. Het was slechts een heel zacht getinkel van een heel kleine klok, maar het was er absoluut. Doakes deelde zijn ruimte met iets anders, net als ik. Het was niet hetzelfde, maar het leek er sterk op, een panter waar ik een tijger had. Doakes was een smeris, maar ook een koelbloedig moordenaar. Ik had er geen echt bewijs van maar ik wist het zo zeker als wat, en zonder dat ik hem het strottenhoofd van een of andere roekeloze voetganger had zien vermorzelen.

Een redelijk wezen zou kunnen denken dat we iets gemeen hadden; we zouden een kop koffie kunnen drinken en onze Ruiters vergelijken, over ons vak kunnen praten en babbelen over amputatietechnieken. Maar nee: Doakes wilde mij dood hebben. En ik kon zijn standpunt moeilijk delen.

Doakes had met inspecteur LaGuerta gewerkt tijdens haar enigszins verdachte dood, en sindsdien waren zijn gevoelens jegens mij wat sterker geworden dan gewone afkeer. Doakes was ervan overtuigd dat ik iets met de dood van LaGuerta te maken had gehad. Dat was helemaal niet waar en volslagen oneerlijk. Het enige wat ik gedaan had, was toekijken – wat steekt daar nou voor kwaad in? Natuurlijk had ik de echte moordenaar helpen ontsnappen, maar wat verwacht je nou? Wat voor iemand zou zijn eigen broer aangeven? Zeker niet nadat hij zulk keurig werk had afgeleverd.

Nou ja, leven en laten leven, zeg ik altijd maar. Of in elk geval heel vaak. Brigadier Doakes mocht denken wat hij wilde, ik vond het prima. Er zijn nog steeds maar heel weinig wetten die denken verbieden, hoewel ik zeker weet dat ze daar in Washington heel hard aan werken. Nee, waar de beste brigadier me ook van verdacht, hij deed maar. Maar nu hij had besloten om zijn onreine gedachten in daden om te zetten, was mijn leven een bende. Gederailleerde Dexter was snel Demente Dexter aan het worden.

En waarom? Hoe was die hele nare toestand ontstaan? Ik wilde alleen maar mezelf zijn.

2

Zo nu en dan zijn er nachten waarin de Zwarte Ruiters echt buiten moet spelen. Het is hetzelfde als de hond uitlaten. Je kunt tot op een bepaald moment negeren dat hij staat te blaffen en aan de deur krabt, maar uiteindelijk moet je toch met het beest naar buiten.

Niet al te lang na de begrafenis van detective LaGuerta was het moment aangebroken dat het acceptabel leek om naar de fluisteringen vanaf de achterbank te luisteren en een avontuurtje op poten te zetten.

Ik had een perfect speelkameraadje in het vizier gekregen, een heel geloofwaardig overkomende onroerendgoedmakelaar die MacGregor heette. Hij was een opgeruimde, vrolijke man die dolgraag huizen verkocht aan gezinnen met jonge kinderen. Vooral met jonge jongens; MacGregor was buitengewoon verzot op jongetjes tussen de vijf en zeven jaar. Ik wist zeker dat hij op vijf van hen dodelijk verzot was geweest, en heel waarschijnlijk nog wel een paar meer ook. Hij ging slim en voorzichtig te werk, en zonder een bezoek van Duistere Verkenner Dexter zou hij waarschijnlijk nog lange tijd gelukkig zijn geweest. Je kunt moeilijk de politie de schuld geven. Deze keer niet, althans. Als een jong kind vermist raakt, zouden tenslotte maar heel weinig mensen zeggen: 'Aha! Wie heeft het huis aan dit gezin verkocht?'

Maar er zijn dan ook maar heel weinig mensen Dexter. Dat is over het algemeen een goede zaak, maar in dit geval kwam het goed uit dat ik mijzelf was. Ik had in de krant een bericht over een vermist jongetje gelezen en vier maanden later las ik een vergelijkbaar verhaal. De jongetjes waren even oud; bij zulke details gaat er altijd een belletje rinkelen en sijpelt er een Mister-Rogerachtig gefluister door mijn hersens: 'Hallo, buurman.'

Dus pakte ik het eerste verhaal erbij en vergeleek ze. Het viel me op dat de krant het verdriet van de gezinnen uitmolkt met de mededeling dat ze net verhuisd waren; ik hoorde iets in de schaduwen gniffelen en las het nog eens goed.

Eigenlijk was het behoorlijk subtiel. Dexter de Detective moest behoorlijk diep spitten, want op het eerste gezicht leek er geen enkel verband te zijn. De gezinnen in kwestie woonden niet bij elkaar in de buurt, waardoor er al heel veel mogelijkheden afvielen. Ze gingen naar een andere kerk, andere school en hadden verschillende verhuisbedrijven ingeschakeld. Maar als de Zwarte Ruiters lacht, komt dat meestal doordat iemand iets grappigs doet. En eindelijk vond ik het verband; beide huizen hadden bij hetzelfde makelaarskantoor in de verkoop gestaan, een klein bureau in South Miami met maar één makelaar, een vrolijke en vriendelijke man die Randy MacGregor heette.

Ik groef nog wat verder. MacGregor was gescheiden en woonde op zichzelf in een klein, betonnen huis in Old Cutler Road in South Miami. Hij hield er een kajuitboot van zesentwintig voet op na in de jachthaven Matheson Hammock, betrekkelijk dicht bij zijn huis. Die boot zou ook een extreem handige babybox kunnen zijn, een manier om zijn vriendjes in zijn eentje mee naartoe te kunnen nemen, ver van het vasteland waar hij niet gezien en niet gehoord op ontdekkingsreis ging, als een ware Columbus van pijn. En bovendien was het een schitterende manier om zich van de smerige restjes te ontdoen; slechts een paar mijl uit de kust van Miami leverde de golfstroom een vrijwel bodemloze dumpplaats. Geen wonder dat de lichamen van de jongetjes nooit waren gevonden.

Het was zo'n logische techniek dat ik me afvroeg waarom ik er niet aan had gedacht om mijn eigen restjes te recyclen. Sufferd die ik was; ik gebruikte mijn bootje alleen maar om te vissen en in de baai rond te varen. En die MacGregor had een heel nieuwe manier bedacht voor een plezierige avond op het water. Het was een keurig net idee, en ik zette MacGregor direct boven aan mijn lijst. Noem me onredelijk, onlogisch zelfs, want over het algemeen moet ik niets hebben van mensen, maar op de een of andere manier geef ik wel om kinderen. Als ik iemand tegen het lijf loop die op kinderen aast, dan is dat net alsof ze de Donkere Maître twintig dollar hebben toestopt om vooraan in de rij te mogen staan. Ik zou met alle liefde het fluwelen koord losknopen en MacGregor onmiddell-

lijk aangeven – aangenomen dat hij inderdaad deed wat hij leek te doen. Natuurlijk moest ik daar absoluut zeker van zijn. Ik heb altijd mijn best gedaan om niet de verkeerde in mootjes te hakken en het zou beschamend zijn als ik daar nu mee zou beginnen; al was hij dan een onroerendgoedmakelaar. Mij leek dat ik daar het beste achter kon komen door een bezoekje aan de bewuste kajuitboot te brengen.

Gelukkig regende het de volgende dag, zoals het in juli bijna elke dag regent. Maar deze keer zag het er naar uit dat de storm de hele dag zou aanhouden, en dat was precies het weer dat Dexter had besteld. Ik ging vroeg weg van mijn werk op het forensisch politielaboratorium van Miami-Dade en stak door naar LeJeune, die ik helemaal tot Old Cutler Road uitreed. Ik sloeg links af naar Matheson Hammock; zoals ik had gehoopt leek die verlaten. Maar ik wist dat er na zo'n honderd meter een wachthuisje stond waar iemand popelend zat te wachten om me vier dollar afhandig te maken voor het grote voorrecht om het parkeerterrein op te mogen rijden. Het leek me geen goed idee om bij het wachthuisje mijn opwachting te maken. Uiteraard was het heel belangrijk om die vier dollars in mijn zak te houden, maar belangrijker nog was het feit dat ik op een regenachtige dag midden in de week wellicht wat in de gaten liep, wat ik altijd probeer te voorkomen, zeker als het om de uitoefening van mijn hobby gaat.

Aan de linkerkant van de weg lag naast de picknickplaats een parkeerterreintje. Naast een meer rechts ervan stond een koraalstenen picknickhuisje. Ik parkeerde mijn auto en trok een felgeel windjack aan. Door de jas voelde ik me helemaal een bootjesman, precies de juiste kleding als je in de boot van een moorddadige pedofiel ging inbreken. Daardoor viel ik ook extra op, maar daar maakte ik me niet erg druk over. Ik zou het fietspad naast de weg nemen. Dat werd afgeschermd door wortelbomen en in het onwaarschijnlijke geval dat de parkeerwachter zijn hoofd uit het huisje in de regen zou steken, zou hij niets anders zien dan een joggende felgele vlek. Gewoon een vastbesloten hardloper op z'n middaggrondje, weer of geen weer.

En joggen deed ik, ongeveer een halve kilometer over het pad. Zoals ik hoopte was er geen teken van leven in het wachthuisje en ik rende verder naar de grote parkeerplaats aan het water. Langs de laatste rij steigers rechts lag een verzameling boten die iets kleiner

waren dan de grote sportvissersvaartuigen, en de speeltjes van de miljonairs lagen dicht bij de weg aangemeerd. MacGregors bescheiden zesentwintigvoeter, de *Osprey*, lag bijna aan het eind van de steiger.

De jachthaven was verlaten en ik stapte zorgeloos door het hek, waaraan een bord hing waarop JACHTHAVEN, ALLEEN TOEGANG VOOR BOOTEIGENAREN stond. Ik probeerde me schuldig te voelen dat ik zo'n zwaarwegend gebod in de wind sloeg, maar dat was niet aan me besteed. Op de onderste helft van het bord stond: VERBODEN TE VISSEN VANAF DE STEIGERS OF IN HET HAVENGEBIED en ik beloofde mezelf dat ik tot elke prijs vissen zou vermijden, waardoor het feit dat ik de eerste regel overtrad minder erg leek.

De *Osprey* was vijf of zes jaar oud en had zo te zien weinig te lijden van het weer in Florida. Het dek en de gangboorden waren schoon geschrobd en ik zorgde er zorgvuldig voor om geen vuile voetafdrukken achter te laten toen ik aan boord stapte. Om een of andere reden zijn bootsloten nooit erg ingewikkeld. Misschien zijn zeelui eerlijker dan landrotten. Hoe dan ook, het kostte me slechts een paar seconden om het slot open te maken en de *Osprey* binnen te glippen. In de cabine hing niet die muffe stank van gebakken schimmel, zoals bij zoveel schepen het geval is wanneer ze zelfs maar een paar uur in de subtropische zon hermetisch worden afgesloten. In plaats daarvan rook het er licht naar een scherp ruikend schoonmaakmiddel, alsof iemand zó grondig had geboend dat geen bacterie of geurtje het mocht overleven.

Er was een tafeltje en een kleine kombuis, en op een plank met opstaande rand stond zo'n klein tv'tje met ingebouwde videospeler en een stapel films: *Spider-Man*, *Brother Bear*, *Finding Nemo*. Ik vroeg me af hoeveel jongens MacGregor overboord had gegooid om Nemo te vinden. Ik hoopte oprecht dat Nemo hém snel zou vinden. Ik liep naar de kombuis en trok de laden open. Eentje zat vol met snoep, de volgende met plastic actiefiguren. De derde zat helemaal volgepropt met rollen *duct tape*.

Duct tape is een geweldige uitvinding en zoals ik maar al te goed weet, kan het voor vele opmerkelijke en nuttige zaken worden gebruikt. Maar in mijn ogen waren tien rollen, weggestopt in een la op je boot, enigszins overdreven. Tenzij je het natuurlijk voor een speciaal doel gebruikte en je grote hoeveelheden nodig had. Misschien een wetenschappelijk project waar een veelvoud aan jonge

jongens bij betrokken was? Het was maar een vaag idee, natuurlijk, gebaseerd op de manier waarop ik het zelf gebruikte; niet voor kleine jongetjes, natuurlijk, maar voor flink uit de kluiten gewassen burgers zoals bijvoorbeeld... MacGregor. Het feit dat hij schuldig was, leek nu heel waarschijnlijk te worden en de Zwarte Ruiter flitste verwachtingsvol met zijn droge hagedissentong.

Ik ging de trap af naar het kleine vooronder dat de verkoper waarschijnlijk een 'luxehut' noemde. Het bed was niet erg elegant, slechts een dun schuimrubber matras op een verhoogde plank. Ik voelde aan de matras en die kraakte onder de stof, een plastic hoes. Ik rolde de matras op een kant. Er zaten vier ringbouten in de plank geschroefd, in iedere hoek een. Ik tilde het handvat onder de matras op.

Op een boot mag je redelijkerwijs aannemen dat je daar een zekere hoeveelheid kettingen aantreft. Maar de handboeien die erbij lagen, behoorden volgens mij bepaald niet tot een watersportuitrusting. Natuurlijk zou er een heel goede verklaring voor kunnen zijn. Misschien gebruikte MacGregor ze wel voor twistzieke vissen.

Onder de kettingen en de handboeien lagen vijf ankers. Dat zou een heel goed idee kunnen zijn op een jacht dat de hele wereld overging, maar het leek me wat veel voor een kleine weekendboot. Waar dienden die in hemelsnaam voor? Als ik af en toe met mijn bootje alleen maar naar diep water hoefde te varen, waar ik me netjes en geheel en al van een aantal lijkjes wilde ontdoen, wat moest ik dan met zoveel ankers? Nou ja, als je het uiteraard zo stelde, leek het voor de hand te liggen dat wanneer MacGregor de volgende keer met een vriendje uit varen ging, hij met slechts vier ankers in de kooi zou terugkomen.

Ik verzamelde nu absoluut zoveel kleine details dat er een heel interessant plaatje tevoorschijn kwam. Stilleven zonder kinderen. Maar tot nu toe had ik niets gevonden wat niet als stom toeval afgedaan kon worden – en ik moest honderd procent zeker van mijn zaak zijn. Ik moest één overweldigend, doorslaggevend bewijsstuk vinden, iets zo volstrekt eenduidigs dat het voldeed aan de Wet van Harry.

Dat vond ik in een la rechts van de matras.

Er waren drie laatjes in het vooronderschot ingebouwd. Het binnenste van het onderste laatje leek een paar centimeter korter dan de andere twee. Het kon zijn dat dat zo hoorde, dat het korter was gemaakt in verband met de ronding van de boeg. Maar ik heb